

forlange den holdt, ikke forandret, derfor maa Folkethinget selvfølgelig modsætte sig det Forslag, som kom fra det ærede Medlem af Oppositionen; thi en Opposition, der staar paa det Standpunkt, jeg har nævnet, kan ikke fremme et Forslag, der kommer fra et Medlem af Oppositionen, og som gaar ud fra en hel anden Forudsætning, og som indeholder en Fornægtelse af Oppositionens Standpunkt, ligeledes uden Hensyn til Forslagets Indhold, som jeg ikke her skal komme nærmere ind paa. Med Hensyn til dette Forslag stiller Sagen sig anderledes, det er hverken stillet af Regeringen eller af et Medlem af Oppositionen, men stillet af et Medlem af Høire, og jeg opfatter det, vi opfatte det som et Bevis paa, at der fra den Side er Ønske om, at bringe Forhandlingerne her tilbage i ordinært Spor. Den Bei, han ønsker betraadt for, at naae dette Maal, er Forhandling, Forstaaelse mellem Rigsdagens to Thing. Den Bei anse vi for rigtig. En saadan Forhandling, som kunde føre til Forstaaelse, er ikke blot rigtig, men ogsaa ønskelig. Derfor kan der fra dette Things Side ikke være nogen Grund til at modsætte sig dette Forslags videre Fremme. Tværtimod, hvis det var givet, at man ad denne Bei kunde komme til en saadan Forstaaelse nu, da burde Forslaget fremmes, skjøndt det ikke er vort Standpunkt. Vort Standpunkt er ikke en Forsatningsforandring, og jeg personlig har ikke stor Tro til denne Bei, men det er utvivlsomt, at det er en Bei, som kan bruges, en Forstaaelse kan naas herved, om end ikke i den Form, som Lovforslaget angiver, og det vilde derfor være urigtigt af Thinget at modsætte sig, at dette forsøges. Og dette vilde være saa meget mere urigtigt, som det ikke var et Udtryk for Thingets Ønske; thi det er ikke imod Thingets Ønske at komme til en Forstaaelse med Landsstinget om en forfatningsmæssig Ordning af Landets Sager, paa ingen mulig Maade. Det, som det imidlertid kommer an paa, er, om Betingelserne ere til Stede, eller om de ikke ere til Stede, og i saa Henseende maa jeg tilstaa, at jeg i høi Grad nærer Tvivl. Vi vide Intet her i Folkethinget om, hvorvidt man i Landsstinget virkelig er villig til at gaa den Bei og til at naae det Maal, som vi ønske at naae. Der er Intet, der tyder paa dette; men der er heller Intet, der tyder imod det; vi vide i dette Dieblif slet Intet. Og under disse Forhold vilde det være besynderligt, om Folkethinget behandlede, fremmede og indsendte til Landsstinget Forslag, der ikke kunde forstås anderledes, end at det var Folkethingets Ønske

at faae en Grundlovsforandring, hvad det paa ingen Maade er. Folkethinget er villigt til at behandle et saadant Forslag for at naae almindelig anerkjendte forfatningsmæssige Tilstande, men en Forsatningsforandring behøves efter vor Mening ikke; Forsatningen bør helst ikke forandres. Men under saadanne Forhold maa vor Holdning være afventende, og Udtrykket for vor afventende Holdning er hverken Forslagets Fortastelse eller dets videre Fremme, men det er Sagens Standsning og Henviisning til et Udvalg. Da jeg har sagt dette, vil man ogsaa forstaa, at jeg ikke har Grund til at komme nærmere ind paa Forslagets Indhold. Der er Udskilligt i Forslaget, som ikke tiltaler mig, og der er Tanker deri, som maaske kunne bruges, men det skal jeg ikke komme ind paa. Jeg skal heller ikke komme nærmere ind paa en Diskussion med det ærede Medlem, der har stillet Forslaget, om de øvrige Tanker og Betragtninger, som det ærede Medlem fremkom med. Det er Betragtninger, som ikke ere udgaede fra Oppositionens Standpunkt. Kun saa Meget skal jeg sige, at jeg tror, at det ærede Medlem kjender Befolkningen mindre, bedømmer den mindre korrekt og derfor ikke tilstrækkelig lægger Vægt paa, hvilken Betydning det har, at hele Befolkningens Retsfølelse er saa dybt og haardt krænkede, som den er bleven det under det nuværende Ministerium. En Befolkning som vor, der er bleven saaret i sine helligste Følelser om Ret og Uret paa en saa raa Maade, som det danske Folk er blevet det, den opgiver ikke Kampen, og den lader sig ikke bestemme til Modløshed af den Omstændighed, at en Regering bliver ved at høbe Uret paa Uret. Det ærede Medlem overser, at Handlinger og Handlinger er to Ting, det, at en Regering uden Hensyn til Repræsentationen kan skabe store Ting, som den offentlige Mening samler sig om, som f. Ex. for en Række af Aar tilbage i Tydsland, kan undertiden betage Oppositionen Modet, men naar en Regering aldrig kan udrette Mere end den nuværende Regering, der kun hober Forvirring paa Forvirring, Misgreb paa Misgreb, Grundlovsbrud paa Grundlovsbrud, saa bidrager det ikke til at tage Modet fra Befolkningen, men det fæstner Indignationen og styrker Modstanden. Dette skal jeg dog ikke komme nærmere ind paa nu, da Tiden er saa vidt fremskreden, at jeg anser det for nødvendigt at slutte. Jeg skal blot stille det Forslag, at Forhandlingen standses, og Forslaget henvises til et Udvalg paa 15 Medlemmer. Deri skal der ikke ligge nogen Tilskjendegivelse af vor Mening om Forslagets Indhold, men en Tilskjendegivelse af, at Folke-